

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci **žalobce PST CLC**, se sídlem N., O., zastoupeného Mgr. Vratislavem Urbáškem, advokátem kanceláře Urbášek & Partners, advokátní kancelář, s. r. o. se sídlem Národní 973/41, Praha 1, proti **žalovanému Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 10. 2013, č. j. 45913/2013-900000-304.7,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 10. 2013, č. j. 45913/2013-900000-304.7, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci k rukám zástupce Mgr. Vratislava Urbáška na náhradě nákladů řízení částku 19.456 Kč.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou doručenou Městskému soudu v Praze dne 2. 12. 2013 se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného a jemu předcházejícího rozhodnutí Celního úřadu Mělník (dále jen „celní úřad“) ze dne 16. 12. 2009, č. j. 13820-2/2009-177300-021.

Rozhodnutím žalovaného bylo změněno rozhodnutí celního úřadu tak, že se nepovoluje oprava celních prohlášení a zamítá se žádost o vrácení cla. Městský soud v Praze usnesením ze dne 9. 12. 2013, č. j. 5 Af 58/2013 - 19, věc postoupil Krajskému soudu v Praze.

Žalobce v žalobě brojí nejprve proti závěrům žalovaného o povaze deklarovaného zboží. Žalovaný totiž uvedl, že předmětem předcházejících celních řízení byl jednak chladič s ventilátorem a jednak axiální ventilátor s elektrickým motorem bez chladiče, přičemž uzavřel, že ať již šlo o ten který typ zboží, oba musely s ohledem na platnou legislativu být zařazeny pod stejnou podpoložku kombinované nomenklatury vztahující se k ventilátorům (8414 59 20 KN) s totožnou sazbou cla. Tento závěr však žalobce považuje za právně nesprávný a založený na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu. Na rozdíl od žalovaného považuje žalobce povahu zboží a jeho účel za zásadní a domnívá se, že v případě dováženého zboží šlo o „heatsink“, tj. zařízení sestávající se buď jen z chladiče, nebo z chladiče a ventilátoru. V žádném případě se nesestávalo jen z axiálního ventilátoru. Jako chladič, popřípadě jako chladič + větrák, bylo zboží typově označeno v podaných celních prohlášeních. Ve fakturách k celním prohlášením přiložených pak bylo zboží popsáno jako „Heatsink, GEN, D5 CATS/HOUNDS“. Diferenciace zboží provedená žalovaným se tudíž neopírá o dostatečně zjištěný skutkový základ. Pokud pak žalovaný považoval dokumenty založené žalobcem podáním ze dne 18. 11. 2010 za neprokazující, že zboží bylo „heatsink“, bylo na místě, aby si od žalobce vyžádal doplňující vysvětlení či důkazy, popřípadě předložení samotného zboží. Skutečnost, že deklarované zboží je „heatsink“, žalobce dokládá technickou dokumentací, fotografiemi a samotnými produkty a k posouzení souladnosti zboží se zbožím uvedeným v rozsudku Soudního dvora Evropské unie („SDEU“) ve věci C-173/08, *Kloosterboer Serices BV v. Inspecteur van de Belastingdienst/Douane Rotterdam* (dále jen „rozsudek C-173/08“) navrhuje provést znalecký posudek. Současně uvádí, že charakter a účel zboží, tj. chlazení procesoru počítače, jednoznačně definuje jeho použití a určení výlučně pro zabudování do počítače, což potvrzuje i prohlášení společnosti F. CZ s. r. o. založené jako příloha podání ze dne 30. 9. 2011 do spisu Městského soudu v Praze sp. zn. 3 Af 13/2011.

Žalobce dále namítl, že rozhodnutí žalovaného vychází z chybného výkladu a aplikace Nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, Celního kodexu Společenství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „celní kodex“) a zejména předpisů o sazebním zařazení zboží v rámci kombinované nomenklatury, tedy nařízení Rady (EHS) č. 2658/87 ze dne 23. 6. 1987 o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku nařízení (dále též jen „nařízení č. 2658/87“ nebo „celní sazebník“) a nařízení Komise (ES) č. 384/2004 ze dne 1. 3. 2004, o zařazení určitého zboží do kombinované nomenklatury (dále jen „nařízení č. 384/2004“). Především žalobce nesouhlasil s hlavním argumentem žalovaného pro zamítnutí jeho žádosti o vrácení cla podle čl. 236 celního kodexu, tj. že clo vyměřené rozhodnutími celního úřadu bylo v době jeho úhrady dlužné ze zákona, neboť podle nařízení č. 384/2004 platného v době dovozů se předmětné zboží muselo zařadit do podpoložky kombinované nomenklatury vztahující se k ventilátorům. Současně nesouhlasil s důvody, které žalovaného vedly k závěru o nemožnosti na věc aplikovat rozsudek C-173/08. Žalobce považoval za nezvratné, že v důsledku nesprávného výkladu právního předpisu ze strany správních orgánů došlo k tomu, že v době zaplacení dovozního cla nebyla celá jeho částka dlužná ze zákona, a proto musí být jeho příslušná část vrácena dle čl. 236 odst. 1 prvního pododstavce celního kodexu. V této souvislosti ve vztahu k aplikaci nařízení č. 384/2004, konkrétně bodu 2 jeho přílohy, který

stanovil, že výrobky sestávající se z chladiče „heatsink“ a z ventilátoru spadají do podpoložky 8414 59 30 KN, navrhl žalobce položení předběžné otázky SDEU.

Žalobce též poukazoval na jiná celní řízení, ve kterých celní úřady povolily opravu celních prohlášení a uhrazené clo podle čl. 236 celního kodexu vrátilo, a argumentoval zásadou jednotnosti rozhodování správních orgánů.

Poslední námitkou žalobce brojí proti závěrům žalovaného o nemožnosti použití mimořádných opravných prostředků dle § 54 a násl. zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSDP“). Má za to, že za novou skutečnost lze považovat nikoliv samotný rozsudek C-173/08, nýbrž potvrzení výkladu v něm obsaženého, který zde byl již v době proclívání, avšak nebyl dosud znám.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě nesouhlasí s tvrzeními žalobce. Trvá na správnosti zařazení zboží podle nařízení č. 384/2004 a výši cla vyměřeného na základě tohoto zařazení. Nařízení č. 384/2004 má po celou dobu jeho účinnosti (tj. od 22. 3. 2004 do 23. 12. 2009) hmotněprávní konstitutivní povahu a na posuzovaný případ tak přímo dopadalo. Žalobcem uváděný rozsudek SDEU ve věci C – 173/08 na danou situaci nepřiléhá, neboť v něm SDEU rozhodoval o případě ze dne 7. 1. 2004. Tento rozsudek tedy vykládá celní sazebník ještě před jeho zpřesněním a nevztahuje se na nařízení 384/2004, které bylo vydáno za účelem zpřesnění rozhodného hmotného práva. K samotnému zboží žalovaný uvádí, že popis zboží včetně jeho sazebního zařazení do kódu celní nomenklatury uvedl žalobce do celních prohlášení sám. Za správnost uvedených údajů a pravost přiložených dokumentů je přitom dle čl. 119 Nařízení Komise (EHS) č. 2454/93, kterým se provádí Nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství (dále jen „prováděcí nařízení“) odpovědný deklarant nebo jeho zástupce. Celní úřad není povinen kontrolovat správnost sazebního zařazení zboží, což vyplývá i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2006, č. j. 1 Afs 16/2006 – 120. Označení zboží za „zařízení sestávající ze samostatného chladiče heatsink“, jež žalobce uvedl v žalobě, považuje žalovaný za účelové. Ke zpochybňování druhu předmětného zboží a k rozdílným způsobům jeho definování totiž žalobce přistoupil až v žalobě. V celním řízení to neučinil a zejména k takovému tvrzení nenavrhl relevantní důkazy. Co se týče samotné povahy zboží, žalovaný trvá na svém názoru uvedeném v žalobou napadeném rozhodnutí.

Žalovaný rovněž nesouhlasí s názorem žalobce, podle něhož měl vzhledem k možnému dvojímu výkladu sazebního zařazení aplikovat zásadu *in dubio mitius*. Podle názoru žalovaného je však předmětná právní úprava jednoznačná a pro aplikaci uvedené zásady tak nebyl důvod. Dodatečné spekulace žalobce o předmětném zboží uvedené v žalobních námitkách dle žalovaného pouze odvádí pozornost od zásadní otázky sporu, kterou je vyhodnocení možnosti aplikace uvedeného rozsudku SDEU na posuzovaný případ.

Žalobcově námitce, že v obdobných případech celní úřady povolily úpravu celního prohlášení a vrátilo uhrazené clo, žalovaný oponuje argumentem nesprávnosti předmětných rozhodnutí. Co se týče nejednotnosti rozhodování celních orgánů, má žalovaný za to, že jde o jev vlastní každému systému rozhodování o právech a povinnostech, kterému mají zabránit v první řadě opravné prostředky ve správním řízení. Pokud by byly zachovány lhůty pro nařízení přezkumu těchto řízení, žalovaný by tak vzhledem k jejich nesprávnosti učinil.

Žalovaný nesouhlasí s názorem žalobce, který považuje za novou skutečnost potvrzení výkladu obsaženého v uváděném rozsudku SDEU. Žalobce takovýto výklad splnění podmínek pro obnovu řízení považuje za absurdní a k vypořádání této námitky plně odkazuje

na své rozhodnutí. Nad to pouze upozorňuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 9. 2013, č. j. 9 Af 29/2010 - 58, který se rovněž zabýval zhodnocením rozsudku SDEU jako „novou skutečností“.

V replice žalobce brojí proti právním názorům, jež žalovaný vyslovil ve svém vyjádření. Nařízení č. 384/2009 je pouze výkladovým nařízením celního sazebníku. Jestliže je v předmětné části rozporné s celním sazebníkem, pak nemohou být celní rozhodnutí vydaná na jeho podkladě správná a zákonná. Žalobce také dále trvá na tom, že výše citovaný rozsudek SDEU na danou věc příleží. SDEU se v uvedeném rozhodnutí zabýval také nařízením č. 384/2009, což dokládá citací rozsudku. Tvzení žalovaného o nemožnosti užít v předmětném případě tento rozsudek se tedy nezakládá na pravdě.

Ze spisu krajský soud zjistil, že žalobce podal v období od října 2008 do července 2009 k celnímu úřadu písemná celní prohlášení k propuštění zboží do režimu volného obchodu pro příjemce zboží a nepřímo zastoupenou právnickou osobu Hon Hai Precision Industry Co. Ltd., No. 66 Jhongshan Rd. Tucheng City, TW. Celní úřad rozhodnutími v celním řízení toto zboží označené jako „*chladič CPU, regulované otáčky, pasivní část z hliníku*“, resp. „*axiální ventilátory s elektrickým motorem, o výkonu nepřesahujícím 125 W, pro použití k výrobě počítačů*“, zařadil na základě písemných prohlášení do TARIC kódu 8414 59 20 90, resp. 8414 59 30 (pozn. platný TARIC kód od 1. 1. 2009), stanovil clo ve výši 2,3 % a propustil je do režimu volného oběhu. Celní úřad postupoval v souladu s nařízením č. 384/2004, neboť to stanovilo zařadit předmětné zboží do podpoložky kombinované nomenklatury vztahující se k zařazení ventilátorů, protože podle bodu 2 tabulky obsažené v příloze tohoto nařízení byl základní charakter tohoto výrobku určen ventilátorem jakožto základní součástí pro odvádění přebytečného tepla.

Dne 4. 12. 2009 požádal žalobce o opravu celních prohlášení v odstavci 33 a vrácení cla dle čl. 236 celního kodexu, protože se domníval, že podle platných právních předpisů v době podání celních prohlášení a úhrady cla nebyla částka cla dlužná ze zákona. Žalobce se odvolával na rozsudek C-173/08, o předběžné otázce týkající se sazebního zařazení zboží obdobného zboží dováženému stěžovatelem do jiného čísla a podpoložky celního sazebníku než podle nařízení č. 384/2004. Soudní dvůr v něm dospěl k závěru, že u výrobků složených z chladiče („heat sink“) a ventilátoru je pro zařazení podstatný právě chladič, a nikoliv ventilátor, a takové zboží mělo být proto zařazeno do podpoložky KN 8473 30 90 (podle TARIC kódu platného v nyní projednávané věci 8473 30 80 KN) vztahující se k částem, součástem a příslušenství počítačů, při jejímž použití nevzniká žádný celní dluh.

Celní úřad předmětné žádosti o opravu napadených celních prohlášení a vrácení cla rozhodnutím ze dne 16. 12. 2009, nevyhověl. Vytkl především, že existence rozsudku Soudního dvora nemůže mít retroaktivně žádný dopad na výrok rozhodnutí a navíc tento rozsudek sám o sobě není obecně závazným pramenem práva. Nadále tak zůstává účinné nařízení č. 384/2004. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. V průběhu odvolacího řízení na výzvu Celního ředitelství v Praze žalobce předložil jako podklad pro své tvrzení, že deklarované zboží vyhovuje popisu zboží v rozsudku C-173/08 (že jde o zařízení sestávající se z axiálního ventilátoru s elektromotorem a hliníkového chladicího tělesa pro výlučné použití v počítačích), technickou dokumentaci výrobku a odkaz na webové stránky výrobce.

O odvolání rozhodlo nejprve Celní ředitelství Praha rozhodnutím ze dne 14. 2. 2011, sp. zn. 3041/2011-1701-21, kterým změnil výrok rozhodnutí celního úřadu tak, že oprava

celních prohlášení se nepovoluje a žádost o vrácení cla se zamítá. Toto rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 24. 9. 2012, č. j. 3 Af 13/2011 – 145, pro nepřezkoumatelnost. Poté o odvolání žalobce rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím způsobem uvedeným v úvodu tohoto rozsudku.

Při jednání oba účastníci setrvali na svých stanoviscích.

Krajský soud žalobou napadené rozhodnutí přezkoumal a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Pro posouzení věci je stěžejní, že v obdobné věci byla Nejvyšším správním soudem usnesením ze dne 13. 8. 2014, č. j. 2 Afs 51/2014 – 73, předložena předběžná otázka SDEU, a to jestli byl bod 2 tabulky uvedené v příloze nařízení č. 384/2004 platný v době jeho účinnosti od 22. 3. 2004 do 22. 12. 2009 v rozsahu bodu 2 jeho přílohy, v němž se stanovilo, že výrobky sestávající z chladicího tělesa „heat sink“ a z ventilátoru spadají do podpoložky 8414 59 30 KN, a jestli tedy byl aplikovatelný na Nejvyšším správním soudem projednávanou věc.

Soudní dvůr Evropské unie vycházel z toho, že rozsudek vydaný v řízení o předběžné otázce není konstitutivní, ale čistě deklaratorní povahy s tím důsledkem, že jeho účinky sahají v zásadě k datu, kdy vykládané pravidlo vstoupilo v platnost (viz zejména rozsudek C-429/12, bod 30). Rozsudek Soudního dvora C-173/08 dovodil, že výrobky sestávající z chladiče a ventilátoru určené výlučně k použití v počítači musí být zařazeny do podpoložky 8473 30 90 KN ve znění upraveném nařízením č. 1789/2003, která byla změněna na podpoložku 8473 30 80 KN ve znění upraveném nařízením č. 1214/2007. Soudní dvůr konstatoval, že základní charakter těchto výrobků určuje chladič, a nikoli ventilátor. Soudní dvůr posuzoval předběžné otázky nikoli z hlediska ustanovení nařízení č. 384/2004, ale nařízení č. 2658/87 ve znění nařízení č. 1789/2003, neboť prvně uvedené nařízení nebylo v rozhodné době ještě účinné.

V souladu s bodem 2 tabulky uvedené v příloze nařízení č. 384/2004 měly být uvedené výrobky zařazeny do podpoložky 8414 59 30 KN (od 1. 1. 2006 do podpoložky 8414 59 20 KN), neboť dle odůvodnění tohoto bodu je ventilátor základní součástí těchto výrobků a určuje jejich základní charakter.

Je tak zřejmé, že výklad podaný Soudním dvorem, dle kterého musí být výrobky sestávající z chladiče a ventilátoru výlučně určené k použití v počítači zařazeny do podpoložky 8473 30 90 KN, protirečí bodu 2 tabulky nařízení č. 384/2004 i jeho odůvodnění.

Soudní dvůr však poukázal na to, že nařízení č. 384/2004 je prováděcím nařízením, jehož právním základem je nařízení č. 2658/87, tedy celní sazebník, jenž stanoví všeobecná pravidla pro výklad kombinované nomenklatury. Ustanovení nařízení č. 384/2004 přijaté k provedení těchto všeobecných pravidel tedy nemůže být v rozporu s výkladem Soudního dvora, který byl přijat ohledně uvedených pravidel v otázce sazebního zařazení stejného druhu výrobků, jako v nyní projednávané věci.

S ohledem na uvedené proto sedmý senát Soudního dvora Evropské unie usnesením ze dne 11. 6. 2015 ve věci C-405/14 odpověděl na položenou předběžnou otázku tak, že bod 2 tabulky uvedené v příloze předmětného nařízení byl během doby účinnosti tohoto nařízení neplatný. Za předpokladu, že výrobky dotčené ve věci v původním řízení se sestávají z chladicího tělesa a ventilátoru a jsou určeny výlučně k použití v počítači, musí být jejich sazební zařazení provedeno na základě všeobecných pravidel pro výklad kombinované

nomenklatury upravených v nařízení Rady (EHS) č. 2658/87 ze dne 23. července 1987 o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku, ve znění nařízení Komise (ES) č. 1214/2007 ze dne 20. září 2007.

Soudní dvůr také připomenul, že rozhodnutí Soudního dvora, jimiž je v řízení o předběžné otázce shledán unijní akt neplatným, mají v zásadě retroaktivní účinek (viz rozsudek C-228/92, bod 17).

S ohledem usnesení SDEU ve věci C-405/14 je třeba uzavřít, že právní názor žalovaného o bezvýhradné aplikaci nařízení č. 384/2004 na danou věc nemůže obstát. Ve věci byl totiž aplikován neplatný právní předpis a rozhodnutí je proto nezákonné.

V důsledku tohoto právního omylu pak v dané věci nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav ohledně toho, jaké výrobky byly předmětem původního celního řízení. Žalovaný sice v rozhodnutí naznačil, že v dané věci šlo o dvě kategorie zboží – chladič s ventilátorem a axiální ventilátor s elektrickým motorem bez chladiče, avšak vzápětí tuto otázku označil za nepodstatnou s tím, že ji ani není třeba stavět najisto, a to s ohledem na nutnost vyjít z nařízení č. 384/2004. Tato skutková otázka se však ve světle rozsudku C-405/14 jeví být velmi podstatnou, přičemž její dokazování až v řízení před soudem by představovalo rozsáhlé dokazování ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Proto soud zamítl návrhy žalobce na provádění dokazování. Tato otázka totiž musí být primárně předmětem dalšího řízení před celními orgány.

Pro účely dalšího řízení považuje soud nad rámec shora uvedeného za vhodné vyjádřit se k otázce, koho v daném celním řízení zahájeném žádostí žalobce o vrácení cla podle čl. 236 odst. 1 celního kodexu tíží důkazní břemeno, neboť i v této otázce panoval mezi účastníky spor. Podle čl. 6 odst. 1 celního kodexu jestliže osoba požaduje, aby celní orgány přijaly rozhodnutí v rámci celních předpisů, musí jim poskytnout veškeré skutečnosti a doklady, které celní orgány potřebují k přijetí tohoto rozhodnutí. Je tudíž na žalobci, aby v rámci zahájeného řízení na základě jeho žádosti opírající se o čl. 236 odst. 1 celního kodexu předložil dostatečné důkazy o tom, že clo v době, kdy bylo zapláceno, není dlužné ze zákona. V této souvislosti si nelze nepovšimnout, že zatímco v řízení před soudem žalobce navrhoval řadu důkazů (technická dokumentace, fotografie a vzorky k produktům PN kód 450666-001, 465865-001 a 449796-001) a také navrhoval zpracování znaleckého posudku, v celním řízení toto neučinil, ačkoliv to bylo na místě. Osud dalšího řízení tak bude záviset mimo jiné na jeho další aktivitě, tj. na tom zda a jaké důkazy na podporu svých tvrzení navrhne.

Z výše uvedených důvodů soud rozhodnutí žalovaného v souladu s ustanovením § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil pro nezákonnost a vrátil věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. žalovanému k dalšímu řízení. Vysloveným právním názorem je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, přísluší mu tedy náhrada nákladů řízení. Proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení v částce 19.456,- Kč, a to za zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč za žalobu a za náklady právního zastoupení ve výši 16.456,- Kč. Tuto částku tvoří odměna za čtyři úkony právní služby při zastupování, tj. 4 x 3.100,- Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby, sepsání repliky a účast při soudním jednání dle § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění vyhlášky č. 486/2012 Sb.

(dále jen „advokátní tarif“)], dále čtyři paušální částky jako náhrada hotových výdajů po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu a DPH z předchozích částek ve výši 2.856,- Kč (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Tuto částku je žalovaný povinen žalobci zaplatit ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám jeho zástupce.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. prosince 2015

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost: Bc. Švejdová